

POSTANOWIENIE

Dnia 14 listopada 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Stanisław Stankiewicz

w sprawie **S. G.**

skazanego z art. 258 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej, na posiedzeniu w dniu 14 listopada 2025 r.,

wniosku skazanego o wznowienie postępowania zakończonego

prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach

z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II AKa 477/22,

zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie

z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II K 73/15,

na podstawie art. 545 § 3 k.p.k.

postanowił:

**odmówić przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec
jego oczywistej bezzasadności.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II K 73/15, oskarżony S. G. został uznany za winnego popełnienia szeregu przestępstw m.in. z art. 258 § 1 k.k., art. 299 § 1 i 5 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i in. i skazany za to na karę łączną 6 lat pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wysokości 500 stawek dziennych, ustalając wysokość każdej stawki na kwotę 100 zł. Sąd Apelacyjny w Katowicach wyrokiem z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II AKa 477/22, po rozpoznaniu apelacji wniesionych przez prokuratora i

obrońców oskarżonych (m.in. obrońcy S. G.), zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że złagodził orzeczoną wobec ww. oskarżonego karę łączną pozbawienia wolności do 4 lat.

W dniu 23 czerwca 2025 r. do Sądu Najwyższego wpłynął osobisty wniosek S. G. o wznowienie postępowania, w którym domagał się on, na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 542 § 1 k.p.k., wznowienia postępowania karnego zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12.12.2024 r., sygn. akt II AKa 477/22. Wnioskodawca podkreślił w nim konieczność: „uchylenia zaskarżonego wyroku w stosunku do S. G. oraz ponownego rozpoznania sprawy w zakresie objętym wznowieniem, albowiem z treści wyroku I i II instancji wynika, że skazany został S. G. , a nie G. S.. Zdaniem autora korespondencji zarówno wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II K 73/15, jak i wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II AKa 477/22, są wyrokami wydanymi wobec „S. G. ” nie zaś „G. S. ”, „w świetle obowiązującego prawa są to dwie różne osoby”, a zatem wyroki te „nie dotyczą jego osoby” i dlatego „nie wywołują skutków prawnych”. Wnioskodawca załączył także do swego pisma kserokopie dokumentów: odpisu skróconego aktu urodzenia, dowodu osobistego i paszportu oraz wskazał na potrzebę wstrzymania wykonania wyroku, tudzież wyznaczenia mu obrońcy z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek skazanego o wznowienie postępowania należało uznać bezzasadny w stopniu oczywistym.

Na wstępie przypomnieć należy, że „sąd, orzekając jednoosobowo, odmawia przyjęcia wniosku niepochodzącego od osoby wymienionej w § 2 bez wzywania do usunięcia jego barków formalnych, jeżeli z treści wniosku, w szczególności odwołującego się do okoliczności, które były już rozpoznawane w postępowaniu o wznowienie postępowania, wynika jego oczywista bezzasadność” (art. 545 § 3 k.p.k. zd. 1). Powyższy przepis nakłada zatem na sąd obowiązek przeprowadzenia kontroli wniosku o wznowienie postępowania pochodzącego od podmiotu nieprofesjonalnego pod kątem tego czy nie jest on oczywiście bezzasadny.

Kontrola ta ma charakter *quasi formalny*, co oznacza, że w jej toku nie dochodzi do merytorycznego rozpoznania wniosku, ani też do badania jego zasadności pod kątem ewentualnych podstaw wznowienia, ale do wstępnego przeanalizowania jego treści w celu ustalenia możliwości skutecznego złożenia tego pisma. Wniosek, który jest bezzasadny w stopniu oczywistym, musi spotkać się z odmową przyjęcia bez wzywania do usunięcia braków formalnych. Oczywista bezzasadność wniosku o wznowienie postępowania to taka, która nie wymaga szczególnego badania, jest widoczna już „na pierwszy rzut oka”, jest niewątpliwa i wniosek obiektywnie nie może doprowadzić do wzruszenia prawomocnego orzeczenia (zob. postanowienia SN: z 25 września 2015 r., II KO 49/15, OSNKW 2016, z. 1, poz. 5; z 6 października 2015 r., V KO 56/15; z 12 maja 2025 r., III KO 31/25; z 25 lipca 2025, IV KO 31/25). O oczywistej bezzasadności wniosku można zatem mówić zwłaszcza wtedy, gdy nie zawiera on żadnych racjonalnych i obiektywnych przesłanek do merytorycznego badania podstaw wznowienia postępowania, wskazanych w art. 540, 540a i 540b k.p.k.

W świetle powyższych uwarunkowań, z uwagi na treść pisma skazanego S. G. oraz materiały dokumentarne zawarte w aktach dołączonych do przedmiotowej sprawy IV KO 103/25 (sygn. II K 73/15 Sądu Okręgowego w Częstochowie, sygn. II AKa 477/22 Sądu Apelacyjnego w Katowicach), konieczne stało się skorzystanie z instytucji unormowanej w art. 545 § 3 k.p.k. Wprawdzie wnioskodawca wskazuje, że swoje żądanie opiera „na podstawie art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.”, jednakże w przedłożonym piśmie procesowym nie przedstawił racjonalnej argumentacji, choćby potencjalnie odnoszącej się do ww. okoliczności lub też wpisującej się w inne podstawy uzasadniające wznowienia postępowania, ujęte w art. 540 § 1-3 k.p.k. Po myśli przywołanego w korespondencji skazanego unormowania (art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k.), postępowanie sądowe zakończone prawomocnym orzeczeniem wznawia się, jeżeli po wydaniu orzeczenia ujawnią się nowe fakty lub dowody skazujące na to, że: a) skazany nie popełnił czynu albo czyn jego nie stanowił przestępstwa lub nie podlegał karze, b) skazano go za przestępstwo zagrożone karą surowszą albo nie uwzględniono okoliczności zobowiązujących do nadzwyczajnego złagodzenia kary albo też błędnie przyjęto okoliczności wpływające na nadzwyczajne obostrzenie kary, c) sąd umorzył lub warunkowo umorzył postępowanie karne,

błędnie przyjmując popełnienie przez oskarżonego zarzucanego mu czynu”. Podkreślić jednak wypada, że te nowe fakty lub dowody mogą stanowić podstawę wznowienia tylko wówczas, gdy uprzednio nie były znane, nie tylko sądowi, ale także stronie i w wysokim stopniu uprawdopodobniają, że po wznowieniu postępowania zapadnie orzeczenie odmienne od poprzedniego – w postaci uniewinnienia skazanego albo umorzenia postępowania. Skoro podstawa wznowienia *propter nova* powinna stwarzać wysokie prawdopodobieństwo błędności prawomocnego wyroku, to istotne znaczenie ma zatem wiarygodność nowych faktów lub dowodów, rozumianych w ten sposób, że podstawę wznowienia postępowania mogą stanowić zarówno nowe fakty wynikające ze znanych uprzednio źródeł dowodowych, jak też ujawnienie się nowych, nieznanych nie tylko sądowi, ale także stronie dowodów o nowych faktach. Tymczasem złożone przez skazanego żądanie opiera się jedynie na wielokrotnie powtórzeniu, tożsamego *de facto* twierdzenia, że zarówno wyrok z dnia 18 listopada 2021 r., sygn. akt II K 73/15, Sądu Okręgowego w Częstochowie, jak i wyrok z dnia 12 grudnia 2024 r., sygn. akt II AKa 477/22, Sądu Apelacyjnego w Katowicach cyt. *in extenso* „(...) zapadły w stosunku do NAZWISKO, IMIONA S. G. , czego wnioskodawca nie kwestionuje. Wnioskodawca stwierdza, że NAZYWA się G., a IMIONA jego to S., A.” oraz jego subiektywnym przekonaniu, że „(...) w świetle obowiązującego prawa to są dwie różne osoby”. Niczego też nie zmienia inna, osobista teza autora korespondencji, iż „(...) zgodnie z polskim prawem wyrok może zapaść w stosunku do osoby, na którą wystawiono Dowód osobisty”, zaś jego „nowy dowód osobisty wystawiony przez Prezydenta Miasta C. nr [...] wskazuje na nazwisko G. imiona S. A.”, czy wreszcie - odwołanie się do „nowych dowodów” w postaci: „a) Ustawy o dowodach osobistych z dnia 6.08.2010 r. Dz.U.2010 NR 167 poz. 1131; b) Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 27 grudnia 2021 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie dowodu osobistego (Dz.U.2021 poz. 2445); c) Ustawy z dnia 27 stycznia 2022 r. o dokumentach paszportowych (Dz.U.2022 poz. 350); d) Rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 4 sierpnia 2022 r. w sprawie wzoru wniosku o wydanie dokumentu paszportowego (Dz.U.2022 poz. 1741); e) Ustawy z dnia 28 listopada 2014 r. - prawo o aktach stanu cywilnego (Dz.U. 2023 poz. 1378 - tekst jednolity)”,

tudzież przedłożenie kserokopii dokumentów w postaci odpisu skróconego aktu urodzenia, dowodu osobistego oraz paszportu. Rzecz bowiem w tym, że owa subiektywna interpretacja „nowych dowodów” i „faktów”, do jakiej odwołuje się skazany, nie spełnia żadnego merytorycznego kryterium wynikającego z treści art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. i dlatego nie mogła zostać zaaprobowana przez Sąd Najwyższy.

Przed wszystkim przypomnieć wypada, że postępowanie karne toczy się przeciwko określonej osobie (jednostce psychofizycznej), nie zaś przeciwko danym personalnym, zatem nawet wprowadzenie do treści rozstrzygnięcia (wyroku, postanowienia albo zarządzenia) danych personalnych nieodpowiadających prawdzie, stanowi wprawdzie błąd, ale niemogący mieć żadnego wpływu na treść takiego rozstrzygnięcia, a więc niewymagający jego uchylecia (zob. uchwała SN (7) z dnia 28 marca 2012 r., I KZP 24/11, OSNKW 2012 r., z. 4, poz. 35 oraz przywołane tam poglądy doktryny i orzecznictwa). W świetle powyższego, mając także na uwadze treść art. 413 § 1 pkt 3 k.p.k., w realiach niniejszej sprawy kwestia tożsamości oskarżonego (skazanego), z racjonalnego punktu widzenia, nie budzi żadnych wątpliwości, skoro wskazane dane pozwalają go zindywidualizować. Zakończony prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 grudnia 2024 r. (sygn. akt II AKa 477/22), zmieniającym wyrok Sądu Okręgowego w Częstochowie z dnia 18 listopada 2021 r. (sygn. akt II K 73/15), postępowanie karne dotyczyło tej samej osoby, a mianowicie S. G. s. R. i I. z d. P., ur. [...] 1974 r. w N., posiadającego określony numer PESEL (*vide*: a/o [k. 9921 i n.]; ww. wyroki; dane z KRK [k. 12988 i in.]; protokół przesłuchania z 8.08.2013 r., w którym dane ustalono na podstawie dowodu osobistego [k.6211]; oświadczenia oskarżonego w zakresie prawidłowości jego danych osobowych [k. 10824; 11649]). Te wszystkie dane osobowe, pozwalające oskarżonego (skazanego) dokładnie zindywidualizować, są przecież tożsame z tymi, które ujawniają kserokopie obecnie przedłożonych (załączonych) przez S. G. dokumentów. Mając zatem na uwadze ściśle określony przez ustawodawcę nadzwyczajny charakter postępowania wznowieniowego (umiejscowionego w K.p.k. w Dziale XI „Nadzwyczajne środki zaskarżenia”), nie ma żadnego relewantnego znaczenia fakt, że w ww. wyrokach wskazano tylko pierwsze imię oskarżonego (skazanego - „S.”), zaś obecnie

skazanemu został wydany nowy dokument tożsamości (dowód osobisty) o innym (nowym) numerze seryjnym.

Jedynie na marginesie powyższych rozważań nie sposób również pominąć, że skoro wnioskodawca przedstawionych powyżej okoliczności i faktów - z sobie tylko wiadomych powodów, zdaje się zupełnie nie dostrzegać i w dalszym ciągu utrzymuje, iż wyroki te „nie zostały wydane wobec jego osoby”, tylko osoby innego skazanego, to logiczną konsekwencją tego typu subiektywnej tezy jest konstatacja, że w takim razie wnioskodawca nie ma *gravamen* do występowania z wnioskiem o wznowienie postępowania w przedmiotowej sprawie.

Reasumując, stwierdzić zatem należy, że zmaterializowały się przewidziane w art. 545 § 3 k.p.k. podstawy do odmowy przyjęcia osobistego wniosku o wznowienie postępowania - złożonego przez skazanego S. G. - jako oczywiście bezzasadnego, bez wzywania wnioskodawcy do uzupełnienia jego braków formalnych, takich jak niesporządzenie go przez adwokata (radcę prawnego) oraz brak wymaganej opłaty. W świetle wskazanych wyżej okoliczności rozpoznanie wniosków o wyznaczenie obrońcy z urzędu, tudzież wstrzymanie wykonania orzeczenia – stało się bezprzedmiotowe.

Mając powyższe względy na uwadze Sąd Najwyższy, orzekł jak na wstępie.

[J.J.]

[a.ł.]